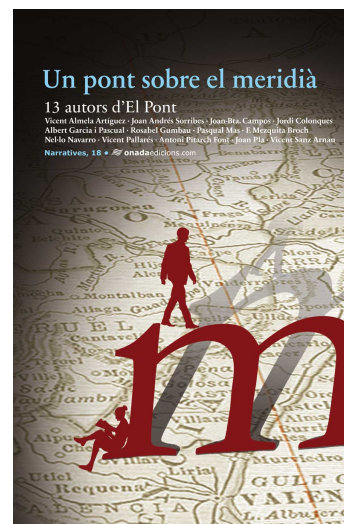

La Veu de Benicarló, núm. 837 (15 de juny de 2012)

Autor: Diversos

Onada Edicions (Narratives, num. 18), Benicarló, 2012

El Pont Cooperativa de Lletres és una entitat nascuda fa ara gairebé dos anys amb la voluntat d'aglutinar els escriptors en català de les comarques del nord valencià, de la Plana en amunt. Després d'un període constituent, fan la seua presentació amb un volum col·lectiu de narracions que du per títol *Un pont sobre el meridià*, editat per l'editorial benicarlanda Onada. Compte, el llibre no aplega tots els autors d'El Pont: només els narradors, i tampoc tots. Però ja és un primer fruit de la voluntat dels membres de l'associació d'aplegar-se en aventures creatives compartides.

Com sol afirmar-se de manera tòpica en aquests casos, es tracta d'un recull molt divers. I això malgrat la consigna comuna que els tretze autors que han participar en l'aventura s'han autoimposat: centrar-se en les comarques castellonenques i abordar problemàtiques de tipus social i territorial. Però és que -i no podia ser altrament- cada escriptor ha donat una visió i un enfocament ben diferent del peu forçat que els limitava o inspirava. Aquesta és precisament la gràcia d'aquesta mena de jocs literaris.

En *Un pont sobre el meridià*, la majoria dels autors han optat per la crítica social més directa i actual. És el cas de Joan B. Campos, Joan Pla o Vicent Sanz, implacables en les seues estampes (ben diverses entre elles, d'altra banda) sobre la decadència política, social i econòmica del nostre país. Aquesta mateixa visió comporta sovint una perspectiva irònica, que percebem clarament en algunes de les narracions esmentades abans i en les de Jordi Colonques, Albert Garcia Pascual o Joan Andrés

Sorribes. Es tracta d'un humorisme més o menys sorneguer o corrosiu, depenent dels casos. Hi ha una certa coïncidència en un bon grup de narracions a considerar que la realitat social del territori dóna per a un riure amarg. Un riure per no plorar.

D'altres autors deriven cap a vessants més intimistes, com Rosabel Gumbau (que tampoc s'està de fer una mirada sobre l'especulació urbanística, però amb un to nostàlgic), o Vicent Almela i F. Mezquita Broch, que prefereixen parlar de les respectives crisis vitals dels protagonistes. D'altres opten per oferir-nos mirades sobre el passat (la guerra, en el cas de Nel·lo Navarro; la postguerra, en el de Vicent Pallarés) o sobre el present, amb un to entre costumista, humorístic i irònic (Pasqual Mas, Antoni Pitarch).

En conclusió, un mostrari ben variat i miscel·lani de temes i de maneres de narrar. Un èxit, per tant, perquè d'això es tractava: fer d'aquest llibre un aparador que visualitzara la insòlita vitalitat de la literatura escrita en català a les comarques de Castelló. La realitat literària que treu el cap en aquest recull és realment encoratjadora, i posa de manifest l'existència i la consistència d'un nodrit grup d'escriptors al territori que mostren una més que contrastada solvència. Els observadors atents ja sabien d'aquesta creixent vitalitat castellanenca. Però és obvi que el fet d'haver-se aplegat en una associació i d'oferir projectes comuns com *Un pont sobre el meridià* els dóna una presència pública molt més notòria, i els permet superar el mur d'invisibilitat a què els té sotmesos, sovint, una cultura amb massa centres i massa perifèries. Llarga vida, per tant, a El Pont.

També a *Exilis*, blog de Carles Lluch